

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De rebus truculenter Constantinopoli gestis. Cap. XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

CAPVT XXI.

PER idem tempus Ismaelitæ agros imperio Romano finitimos populati sunt : quorum dux fuit Mania, quæ non complexa mente eam, quam habuit naturam, animos viriles sibi sumpsit . Eademque post multa commissa prælia, primum fœdus cum Romanis ferit : deinde luce diuinæ cognitionis accepta, postulat episcopum genti suæ designari, Mosen quendam, qui in finibus Aegypti & Palæstinæ habitabat . Cuius postulationi assensus Valens, diuinum illum hominem Mosen Alexandriam adduci iubet, ibique gratia episcopali donari . Vbi verò adductus est, viditque Lucium sibi manū imponere velle, abfit, inquit, vt tua manus me consecret. Nam tua inuocatione spiritus sancti gratia in neminem descendit . Cui Lucius, vndè inquit, ista coniicis ? Non coniicio, inquit, sed certò equidem scio . Etenim pugnas cōtra doctrinam apostolicam, & contrariam ipse doces : atque cum verbis blasphemiarum, impiè facta coniungis . Quis namque impius non tua causâ conuentus ecclesiasticos petulanter infectatus est ? Quis è laudatorum virorum numero non per te exulauit ? Quam immanitatem barbaram maleficia abs te in dies singulos admissa non longè superarunt ? Quæ cum animo valdè fidenti dixisset, Lucius eius verbis attentè auditis, eum interficere magnopere cupiebat ille quidem, sed tamen metuebat, ne bellum extinctum de integro accenderet . Quamobrem ad alios episcopos, quos ille ipse postulauerat, deduci iussit . Postremo Moses, vbi cum fide admirabili gratiam episcopalem receperat, ad illos, qui eum requirebant, profectus est, & partim doctrina apostolica, partim miraculis eos ad veritatem traduxit . Atque Alexandriæ quidem eiusmodi scelera à Lucio admissa, & diuina prouidentia mirè compressa cognouimus .

De rebus truculenter Constantino-
poli gestis. CAP. XXII.

NN 3 *Constan-*

THEODOR. HISTOR.

Constantinopoli autem, Arianam nauem piis presbyteris refertam sine armamentariis in altum propellunt.

Deinde quibusdam suae sectae fautoribus in aliud nauigium impositis, mandatum dant, ut nauem presbyteris refertam incendant. Qua re confecta, presbyteri cum igne & mari paulisper conflictores, tandem in profundum demerguntur, coronamque martyrii recipiunt.

Valens vero longissimo temporis spatio Antiochiae vitam degens, impunitatem concessit gentilibus, Iudaeis, & aliis quibusque, qui nomen Christianorum sibi assumentes, doctrinam euangelio repugnantem praedicabant. Etenim qui superstitioso errore obstricti tenebantur, mysteria gentilitia obierunt: & caeca opinio à Iouiano post mortem Iuliani extincta, istius imperatoris permisso reuiuere coepit. Atque Dialia, Dionysia, & Cereris festa non in occulto peragebant Gentiles, uti regnante pio imperatore assolent. sed per medium forum bacchantes cursabant. Solis autem apostolicae doctrinae propugnatoribus tyrannus iste se hostem praebuit. Nam primum illos sacris aedibus (Iouianus enim nunquam satis laudatus imperator eis ecclesiam recens aedificatam dederat) exturbauit: qui simul atque ad montis radicem in unum conuenerunt, hymnis dominum celebrare, diuinaque recitare eloquia coeperunt: infestis aeris turbulenti impetus toleranter perpessi sunt, interdum pluuia, nonnunquam niue & frigore, aliquando vehementissimo solis ardore afflicti. Verum imperator ne hac quidem commoditate, licet valde laboriosa, fruendi permisit illis potestatem, sed missis ad eam rem militibus, eorum conuentum dissipauit.

Quod Flavianus & Diodorus orthodoxorum conuentum Antiochia congregabant.

CAPVT XXIII.

AT Flavianus & Diodorus tanquam rupes quaedam fludus irruentes fregerunt. Nam Meletio longè à suo grege vitam degere coacto, hi duo curam gregis suscipiunt: & tum lupis sua fortitudine & sapientia resistunt, tum ouibus conuenientem curationem adhibent. Itaque à radicibus montis depulsi, oues ad ripas vicini fluminis